

Si estimes les besties o al menys n'admires llus bellesa et complaurás pensant que un dia, quan el món era acabat de fer, va haver-hi una gran desfilada de besties de la terra i de l'aire davant de Déu i d'Adam al Paradís de delícies. Eva no havia estat creada encara: Adam era sol en aquest món. Pero sembla com si Deu frissés per fer propaganda de la creació. Per això va organitzar aquella gran assemblea de besties, la única que ha vist el món. Déu hauria pogut fer assistir Adam a alguna gran exhibició astronòmica en un cim adacuat des d'on es pogués veure una gran desfilada de sols i estrelles passant a tota velocitat pel firmament. Temeria Deu segurament, que Adam s'espantés, que no n'entengués res i es veyés massa petit, i cregué que la cerimonia de presentar totes les besties a Adam i posar-les al seu senyoriu i servei ja seria una bona propaganda de la creació.

No és pas que Déu necessitew propaganda de les seves obres: la propaganda de la glòria de Deu és un deure nostre. Però és evident que es proposava Déu entusiasmar Adam. Era Adam com un gran infant, i ja es sabut que als infants les besties es el que mes els admira. Diu la Historia Sagrada que Déu estava satisfet de la creació. De tant satisfet que estava va voler que Adam i les besties juguessin tots plegats.

Va emmenar Déu totes les besties a un cert lloc del paradís terrenal per on Adam es passejava com un gran propietari. Devia esser un dia al matí. El Món era nou i al Paradís de Delícies tot és com pintat de nou. El Món no ha pas mai vist un espectacle tan bell com aquest. El Bon Deu aniria a fer-se trobadis amb Adam. I les besties amb gran corrua, unes li anirien tot darrera, i altres, amb permis d'Ell li anirien tot davant. Mai cap pastor ha vist cap ramat tan immens i tan variat. Veusquí el caragol, la tortuga i el ratolí que han arribat primer, perquè el dit de Deu, com una batuta, els avisaria primer. Una gallina ha fet un ou als peus d'Adam. I un altra gallina arriba amb tota la llocada al costat d'un ramat de mamuts que juguen a cops de banyes. Els cangurs caminen drets amb llurs bosses plenes de fills, els camells a grans gambades i els cocodrils esbufegant. Els lleons van venint solemnement sense por de fer tard i els conills sembla que s'empaitin dintre l'herba. Les serps arriben dretes i xiulant i els elefants petits ja s'agafen a la cua dels grans. Un exercit de pingüins ve de quisp aon, i vetaquí una parella de foques que també arriben de lluny. Els bous i vaques encara no coneixen l'esquella, i els cavalls eugues i pollins es presenten saltant davant de Déu i Adam. De bens n'hi ha una munió i els gossos de tura ja els segueixen. Un ramadet d'elefants compareix en trot lleuger i un estol de paons eee

reials desplega llurs cueses davant la presidència. Les cebres arriben ajogassades i les girafes no es cansen de contemplar l'espectacle. Heus aci dues panteres negres que dirieu que acaben de fer un crim. Una comissió d'ossos blancs descobreix llur parentiu amb els ossos de muntanya, i els tigres de diferents families, les panteres i els lleopards també es creuen parents. Un ramat d'oques entra tumultuosament, i uns anec~~ent~~ cridaires s'ofenen perquè els anecs muts no els saluden. Van arribant voladuries d'ocells de tots colors. Se n'omplen els arbres i la fressa d'aquell esvolatxec en fa fugir els simis i els ossos.

Un col·legi de mussols s'ha apoderat d'un arbre gegantí i dintre el fullatge tot es ple d'ulls. Un vol de coloms s'abat als peus d'Adam i comencen a pujar-li al cap i a l'espatlla. Només les serpents segueixen enroscades a llurs arbres: un roure forçut que en porta un capdell a les branques i gemega com un haoccont ^{ojo} *no ho entenc*

Làs agüiles i els corps van planejant sobre el camp, i sota aquet sostre passa un vol de canaris. Adam es mira un arbre ple de rossinyols, canta que canta: el pit els tremola com una fulla d'arbre. El prat immens és una catifa d'herbes i de flors i ençà i enllà estanys i bassiols son voltats de buitres que s'abeuren. Vetaqui un bassiol ple de granotes i tot de peixos, truites i carpes que treuen el cap sobre l'aigua dels llacs.

Adam está admitat. Ha pres un brau per les banyes, ha pujat a cavall d'un cavall i ha agafat un gafarró. El Bon Deu l'invita a donar nom als animals. Fou aquesta la primera feina del primer home, fer de filòleg, construir-se un vocabulari. Quina feinada! Deu sap quan van durar aquell matí i aquella tarda d'aquell dia. Si Adam no fos tan jove, tan nou, diriam que el dia de l'assemblea dels animals fou el mes felïç de la seva vida. Certament de dia com aquell no en naixerà pas cap més, l'home no en veurà pas d'altre perquè el de la creació i presentació d'Eva serà un altra dia molt distint i durà una emoció nova també incomparable. L'aplec de besties de la terra i del cel és la única lliçó de la creació donada per Deu a l'home. No hi ha hagut al món cap exposició d'història natural com aquesta cap mes acte de propaganda de la creació. I es que els animals els va fer Deu a l'escala de l'home i perquè l'home hi jugués i se'n servis. I sabent que a l'home que sempre serà un infant, havien d'entusiasmar-lo, Deu els va pensar com una col·lecció de joguines. Posat a fer joguines, Deu es va sentir humorista. A l'hora de crear el firmament, l'espai immens solcat per milions de sols rutilants, la creació tingué un moment solemne: la mecànica, la física i la química no estan per bromes. Potser Deu es va divertir molt, llençant a l'espai i posant en funcions aquest gran aparell de precisió, però no sembla pas que es pogués pren-

dre com un joc la creació d'aquest firmament que tant ens aturdeix. Tampoc sembla que jugués a l'hora de crear ~~la~~ primera home i ~~la~~ primera ~~home~~ dona. Calia donar a la carn i a la sang la màxima dignitat; calia que si la nostra ànima es feta a semblança d'Ell, el nostre cos en fos un embalatge digne; calia reconciliar el funcionalisme del nostre cos amb la bellesa una bellesa humana, adequada al únic ésser intel·ligent del món, calia en suma que en aquest pamet de cara que Deu ens ha donat tot havet-hi set forats en funcions -aquets set forats del cap que donen tanta feina als metges- hi cabés ben ample la llum de-Deu sobrenatural de Déu.

En aquest multitudinari aplec de besties volgué Deu que l'home Adam comprovés que només ell és fet a imatge i semblança de la divinitat i que totes les besties, per nobles i intel·ligents que siguin -com el cavall i el gos- son besties i fan cara de besties. I segurament Adam comprová -com ara comprovem nosaltres- que en cap altre aspecte de la creació Deu es va sentir humorista. En el moment d'inventar un infinit nombre d'animals Deu se sentia fabricant de joguines, i aquestes joguines ^{en} destinades a l'home, l'etern infant. Moltíssimes d'aquestes joguines que tan ens estimem conserven encara i conservaran sempre més, un punt -molt accentuat en alguns cassos- d'aquella divina ironia que els veié neixer. Una naturalesa evolucionista no podria pas fer aquest miracle. Un poc ^r-per exemple- no és pensat i dibuixat com una caricatura? Construit tot com una màquina de menjar? La línia que v

va del cap a la cua i el ventre es tan simple com la línia d'un ou. Quatre potes insignificants sostenen aquest embalum de bestia. I aquella cueta tan eixerida amb aquell caragolet; ¿us penseu que no hi es posada de per riure? Aquell morro i aquells ulls innobles delaten que Déu en dibuixar el porc va voler posar-hi una moralitat com volen dir que si be cal menjar, no hem d'oblidar que el porc es la imatge de la golafreteria i que per culpa d'haver-se passat la vida menjant serà, entre tots els animals, el més bo per menjar.

En un gran moment líric va crear Déu Nostre Senyor aquest Firmament alt i profund amb multitudinaris remats d'estrelles que potser formen part del reialme dels cels. I n'hi ha de lluminoses que son punts de cel, potser localitats individuals unides entre si per un creix de música o per tramuntanals de salms de lloança que es formen sols i neixen qui sap aon. I n'hi ha de tenebroses que deuen esser inferns glacials, de foc negre, que navegaran per sempre més solitaries i a les fosques. I de cada mena d'astres, dels lluminosos i dels tenebrosos, n'hi deu haver a triar, un per cada un. No es devia en canvi veure res ni sentir res quan Déu creava el microcosmos, però aquesta vitalitat i fecunditat del mon microscòpic, es devia produir assahonant-ho tot amb un plujim de música oplina, segurament música de corda, ruixim insinuant i finíssim que s'encarnaria en les coses petites i ha deixat una ànima musical en

cada gota d'aigua plena de microbis. En el moment dolç en que s'engegarien les
 grans orgues de l'Univers, Deu Nostre Senyor es sentí paisatgista i va edifi-
 car immensos paisatges polars amb muntanyes diamantines palpitants d'iritzacions
 i encantaments, va ajaure els oceans i els deserts, va decorar les grans serralades
 amb abismes i silencis blavissos i va instal·lar aigua corrent en aquest món pels
 segles dels segles. L'idea de donar-nos aigua corrent fou un dels moments més
 grandiosos de la creació: bastà una paraula per desentortolligar els capdells
 aquosos que dormien per les foranques de les muntanyes i en les entranyes de la
 terra i tot seguit foren llençats rostos avall els grans estimballs d'aigües i
 es posaren en moviment els rius majestuosos. Feina hi hagué que els rius i rie-
 rols no es possessin dempeus. Tots es volien estar drets davant de Deu, la cua aje-
 guda per les platges i el cap al cel, els afluents com branquillons amb els bra-
 gos enlaire. Se'ls permeté durant un temps, estar-se de puntetes i brandar com tra-
 trombes marines, Peixos de colors, anaven amunt a avall, però ho tenien massa can-
 gat. Els ocells ja rondaven per les branques pensant que eren arbres de cristall.
 Deu Nostre Senyor maná llavors a un gran riu que s'ajagués a terra dolçament
 sense fer trencadissa. En posar-li Deu el peu a sobre-tendre arbricó !- els rius de
 les quatre parts del món obeïrent ajaient-se. Quina estesa de rius ! I quina a-

legria un mont amb corrent d'aigua! Volgué Deu que cada riu i rierol sabés ,com el vent,mil cançons,que les aigues fecundessin la terra ,que les plantes esclatessin en flors i diguessin estrofes de perfums. Un moment després hi havia ajassades d'olors a les riberes als boscos ombrívols,als prats i pradells. Ençà i enllà tot era ple de tremolins de les fonts que neixien. El món estava al punt.Era d'esperar que Adam i Eva es presentarien a ~~cullir~~ tot seguit a cullir una floreta.
